

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2018 XX. évfolyam 1. szám

Húsvét

Kunbaracs, templomrom

„Miért keresitek az élőket a halottak között?”

Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában járt: Az Emberfiának – mondta – a bűnösök kezébe kell kerülnie, fölfeszítik, de harmadnap feltámad.” (Lk, 24, 5-7)

A 6. osztályos hittanosok Pásztorjátéka

Vízkereszt ünnepe

Gyertyaszentelő

Egész napos Szentségimádás

Húsvéti lelkigyakorlat 1. rész

2018.03.16. péntek

A háromnapos kerekgyházi lelkigyakorlatunkat: **Dr. Finta József** a Kecskeméti Nagytemplom plébánosa, a Kalocsa – Kecskemét Főegyházmegeye helynöke tartotta.

Nagybőjtnek alapvetően az **áldozatról** és a **lemondásról** kell szólnia. (Tanmese: Egy elkényeztetett gyermek álmot látott. Egy boltban mindenféle világi hívságot árultak ingyen. Mivel mindennel megpakolta magát, így az „isten” boltban már nem tudott semmit sem kapni, mert semmiről sem tudott lemondani.) Bibliában a leghatalmasabb áldozat Ábrahám áldozata, aki képes lett volna egyetlen fiát feláldozni. Ezt olvasva rossz érzések támadnak bennünk, melynek legmélyebb oka, hogy nem tudunk áldozatot hozni, s nem tudunk lemondani. Gondoljunk csak bele, milyen nehezen tudunk reggel felkelni és misére menni, mennyire a legkevesebbre a minimumra törekszünk, ha esküvőre készülünk, vagy elsőáldozásra, bérmálkozásra. Szinte az Isten érezze magát megtisztelve, hogy elmegyünk templomba. Az áldozatkészség hiánya az, amely gyengévé és hiteltelenné teszi a keresztény vallást. De miért kér tőlünk Isten áldozatokat? Talán Ő rászorul erre? Tudjuk jól, hogy nem. Akkor éreztetni akarja, hogy Ő a főnök? Nem, mert ebben sem leli örömét.

Az áldozat miattunk fontos. **Mert az áldozat a szeretet legfőbb bizonyítéka.** Mert minden emberi kapcsolatunk lemondásokkal, áldozatokkal jár, mint például a házasság, szülő gyermek kapcsolat, rokon kapcsolatok. Mindannyian esendők vagyunk, tele hibákkal, ezért a velünk való együtt élés is tele van lemondással. Isten, ha áldozatot kér tőlünk, azt mindig egy másik ember érdekében teszi. Ugyanezt az áldozatot hozta meg értünk Krisztus, hiszen feláldozta értünk életét. Isten szeretett minket előbb, mert Ő hozta meg előbb áldozatát.

Az áldozatvállalás másik hozadéka a szabadság. Meg tudjuk mutatni szabadságunkat, valami jobb, valami nagyobb dolog érdekében. Mai rohanó világunkban túl sokszor kerülünk választás elé, ahol döntenünk kell, valami mellett, de akkor valamiről pedig le kell mondanunk, hogy az új dolognak helyet készítsünk. Gondoljunk egy bevásárlásra, ha mindent megveszünk, amit megkívánunk, akkor nem fog jutni arra, amire tényleg szükségünk van. Ugyanígy van emberi kapcsolatainkban is, ha valakire több időt szánunk, akkor másokra már kevesebb fog jutni. Ilyen döntés helyzetekben mindig meg kell magunktól kérdezni: Biztos, hogy a legjobbat akarom tenni? Biztos, hogy amire az időm nagy részét szánom, az többé tesz engem, az gazdagít engem? (Nem inkább rombol?) Biztos, hogy szükségem van arra, amire költök? Nem kellene okosabban beosztanom a pénzem? Ekkor tudom megmutatni a szabadságom a dolgokkal szemben, amik nem biztos, hogy rossz dolgok magukban, de elveszik az időt, elveszik a pénzt, elveszik a lehetőséget, a nagyobbtól a többtől. Ekkor tudunk, rádöbben, hogy nincs időnk a családi kapcsolatok ápolására, beteg, idős rokonaink meglátogatására, hogy milyen kevés időt fordítunk az Istennel való kapcsolatunkra. A maradék időnk maradékának, a maradékát szánjuk az Úrra, pedig mennyi mindent kapunk tőle! Neki kellene az első helyen lennie az életünkben! Mennyivel jobb érzés lett volna, ha pénzünk egy részével szegényeket, rászoruló ismerőseinket támogattuk volna, nem pedig olyan dologra fordítjuk, amiből már úgymint bővelkedünk.

Még mindig van időnk a nagybőjtben, hogy megmutassuk szeretetünket, hogy használjuk szabadságunkat, hogy valami többet, valami jobbat érzünk el!

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

(A hangfelvétel meghallgatható a <https://kerek-egyhaza.webnode.hu> oldalon.)

Húsvéti lelkigyakorlat 2. rész: Kísértés

2018.03.17. szombat

Mai gyakorlatunk témája a kísértés. (Tanmese: Fehér emberek repülővel szállnak az őserdei indiánok közé, s mesélni kezdenek a civilizáció előnyeiről, s bizonyítandó, sétarepülésre viszik a törzsfőnököt. Leszállva egykedvűen megvonja az indián a vállát, hogy erre a madarak, sőt még a koszos legyek is képesek.) Nem elég, ha az életünkben valami látványos, vagy érdekes, hanem azt is fel kell tenni magunknak, hogy van-e ennek értelme, közelebb segít-e minket a boldogsághoz. Kísértés három fő típusa: **a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kevélysége.** Ezek mindegyike a világból ered.

Test kívánsága: a test érzékeinek a kielégítése. Önmagában semmilyen rosszat nem jelent, ha a test kívánságait kielégítjük, hiszen ezeket a vágyakat, Istentől kaptuk, amikor testből és lélekből megalkotott minket, embereket. A sátán soha semmiféle gyönyört, vagy élvezetet nem volt képes létrehozni, és nem is fog tudni. Ezek mind Isten ajándékai. A gonosz csak összezavarja, megrontja őket, elszakítja őket a céljuktól. Isten akarata a teljes öröm, mely abból a szeretetből fakad, melyet Isten iránt, egymás iránt és magunk iránt érzünk és megélünk. Tehát Isten a szeretetre akar elvezetni, hogy hálát tudjunk adni Neki azokért a javakért, amiket kapunk Tőle. Valamint embertársaink iránti szeretetre, hogy megosszuk javainkat egymással. Mai kor egyik nagy hibája, hogy a kapott anyagi javakat nem köszönjük meg az Atyának, mert azt gondoljuk, hogy ezt magamnak köszönhetem, mert ezt én hoztam létre. Bezzeg, ha valamiből kevés van, akkor keményen vádoljuk Istent, vagy másokat, hogy azt miért nem kapjuk meg. Sok családi viszály alapja, az anyagi javak túlzott kívánsága, s előbb-utóbb nem örömet, hanem csömört fog okozni az anyagi felhalmozás, vagy élvezetek túlzott hajszolása. Jézus megkísértésekor, felhívja a figyelmet egy másik táplálékra, mégpedig a lélek táplálékára. Fontos, hogy éljünk lelki táplálékokkal, hiszen a mai kor embere, lelkileg súlyosan alultáplált. A lelkileg gyenge embernek nincs kedve semmihez, nem tud mások felé türelemmel lenni, nem tud fontos döntései mellett kitartani, állandóan panaszkodik. Rettenetesen kevés a lelki erőnk, pedig könnyen erőt meríthetnénk Isten szavából, imádságból, keresztyén közösségeinkből.

A szemek kívánsága azt jelenti, hogy összezavarodik az értékrendünk, olyan dolgokat látunk értékesnek, amelyek csak csillognak, látványosak, de nem visznek közelebb minket a végső célunkhoz. Ilyenek a mai sztárok, média szereplők, akik egészen örült magatartást öltenek magukra. Gyermekünk számára, miért azok a követendő sztárok, akik az élet egyes területén kiemelkedőt alkotnak, (énekelnek vagy táncolnak) de életvitelük, viselkedésük miatt képtelenség együtt élni velük? Mert látványosságok, mert ünnepeltek, mert sztárok. De nem ez a cél, nem a látványosság, a rajongás, a pózolás a cél.

Az élet kevélysége. Ebbe a bűnbe az erőszakos vezetők, diktátorok esnek. Szükség van vezetőkre, de ha valaki nem szolgálatként fogja fel a vezetést, hanem zsarnokoskodik, akkor az már nem a közösség érdekeiről szól, hanem öncélú. Aki kihasználja a másik embert, és erőszakoskodik vele, az biztosan a sátán csapdájába sétál. Erőszakkal senkire sem szabad rátelepedni, mert az nem képes szeretet teremteni, s előbb-utóbb minden zsarnokság megdől, mert a félelem tartja össze, és nem a szeretet.

Imádkozzunk azért, hogy amikor valamilyen kísértésbe esünk, akkor jusson eszünkbe, hogy Jézustól már valami többet, valami szebbet kaptunk. Mindig a nagyobb boldogság iránti vágy vezessen minket, hogy a kísértéseinket, bűneinket hatékonyabban le tudjuk győzni. Ámen

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

(A hangfelvétel meghallgatható a <https://kerek-egyhaza.webnode.hu> oldalon.)

Húsvéti lelkigyakorlat 3. rész, Engedelmesség

2018.03.18. vasárnap

Tanmese: Turista bemegy egy kovácsműhelybe, és azt vette észre, hogy a mester keményen bánik az inasaival, de egy legénnyel különösen kegyetlen. Azért, mert ő a fia, s őt kintartásra és kemény munkára, felelősségre és engedelmességre akarja nevelni. Pont így az Isten is, fiával szemben, aki a kínszenvedése által tanult engedelmességet. A mai kor embere a szabadságot bálványozza, a függetlenséget, a saját akarat nagyságát, s közben magányossá válik. Ezt nevezzük individualizmusnak. Pedig senki sem képes önmagát kiformalni, mások segítsége nélkül, igazi egyéniségét kifaragni. Minden közösségben szükség van arra, hogy megtaláljuk a közös hangot, s ezért néha engedelmességre is szükség van.

Jézus ebben is példát mutatott nekünk, egész földi életével, és kereszthalálával. Nem beszélhetünk engedelmségről ott, ha valaki olyan valamit csinál, amihez kedve van, vagy kényszer alatt cselekszik. Engedelmségről akkor beszélünk, ha saját akaratunk ellen cselekszünk, és áldozatot tudunk hozni. Az elengedésen van a hangsúly, azaz saját akaratom fölé tudok helyezkedni, mert belátom, hogy értelme van annak, amit kérnek tőlem. Azonban sokszor nem látom azonnal a kérés lényegét, ilyenkor alázattal kell elfogadnom, hogy nincs rálátásom egész életemre, s bizalommal, szeretettel kell ráhagyatkoznom a másik kérésére. Az engedelmség legfőbb kulcsa a **szeretetteljes bizalom**, azok felé, akik kérnek tőlem valamit. Ezért lehet kötelességet szeretetből tenni, mint amikor a szülők munkába indulnak, vagy ételt készítenek gyermekeik számára.

Nem szabad gyermekeinket kikímélni. Mert ez majomszeretet, és ez nagy önbecsapás. Mert minden kornak és minden élethelyzetnek meg van a maga nehézsége, amire fel kell készíteni gyermekeinket, mert ha nem, akkor az egész élet becsapásnak fog tűnni számukra. Nem szabad hamis álomvilágba ringatni őket. Nem szabad egyre többet adnunk, egyre kevesebb teljesítményért. Mert ez az igazi szeretetlenség! Helyette fel kell készíteni őket a harcokra, a nehézségekre, persze nem úgy, hogy még külön próbákat találunk ki, hanem hagyjuk, hogy egyedül harcolja meg az élet dolgait. Akik nem lettek ránevelve a szenvedésekre, a problémák megoldására, ők sem fogják tudni elkerülni azokat, de ők nem engedelmséggel vetik alá magukat, hanem erőszakkal fogják rájuk kényszeríteni. Ezért állandóan panaszkodni fognak, állandóan vádaskodnak, méltatlannak fogják érezni a harcokat. Mindig megpróbálnak kibújni a felelősség alól, és ezekkel, tömegével találkozunk. Ha azt szeretnénk, hogy gyermekünk érett, erkölcsös, önálló ember legyen, akkor ne féltsük annyira őket. Várjuk el tőlük az engedelmséget, de tudjunk példát is adni engedelmségből. Mert ezt várja el tőlem a közösség, és a közösség iránti szeretet. Ámen

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

(A hangfelvétel meghallgatható a <https://kerek-egyhaza.webnode.hu> oldalon.)

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe

„Eljön templomába az Úr, aki után vágyódunk”

Február 2.-a, a Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe, ez évben a hónap első péntekére esett. Egész napos Szentségimádásban Szeretetláng engesztelő Szentségimádást is végeztünk, mivel Mária Szíve Szeretetlángjának ünnepe is ez a nap. Mária Szeretetlángja maga az Úrjézus Krisztus. Ezt követően, a szentmise gyertyaszentelővel kezdődött.

Alig van üzenetekben gazdagabb ünnepe az évnek, mint a Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe. Az napi liturgia olvasmányai csaknem az egész keresztény élet lényegét összefoglalják.

Mire is emlékeztet ez az ünnep, bennünket, hívőket? „Az emlékezés Szűz Mária negyven nappal a kisjézus születése után a jeruzsálemi templomban bemutatott gyermekéről szól. Vele van József, akit támaszául adott a gondviselés. A mózesi törvény szerint előírt áldozat a két gerlice vagy galambfióka felajánlásakor jelen van Simeon és Anna is. Simeon a nemzetek megvilágosítására szolgáló világosságnak nevezte Jézust. Ezt a nevet Jézus később magára alkalmazta.” - (Adoremus) „Én vagyok a világ Világossága.” Így a Szűzanya volt az első, Krisztusnak, a világ Világosságának hordozója. Simeon hálaénekét jó megtanulni, főleg ha közeledik életünk alkonya. „Most bocsátod el, Uram, szolgádat, a te igéd szerint békeességben, mert látták szemeim a te megváltásod, melyet minden nép színe előtt készítettél világossággul a pogányok megvilágosítására és dicsőségére, népednek, Izraelnek”(Lk, 2.29-32)

Mi, hívő, idősödő emberek otthonuknak érezzük a templomot. Legszívesebben itt töltenék el a lassan múló, de gyorsan fogyó időt. A szentmisékben megérezve a mennyország előízét. Vagy csak ott lenni, ülni csendesen, imádkozva Simeonként, Annaként, akik a mai szóhasználat szerint, - akkor jó helyen voltak jó időben, - hogy mi is egykor jó időben, jó helyen lehessünk.

„Urunk bemutatásának ünneplése a IV. századtól ismert. A pápák közül 1997-ben Szent II. János Pál pápa ünnepelte meg először a Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét, amelyet a megszentelt élet világnapjává is nyilvánított. Ezen a február 2.-ai napon imádkozunk a szerzetesekért és a megszentelt életet élőkért, valamint a hivatásokért, akik egy napon akár csak Simeon vagy Anna, találkoztak Jézussal. Felismerték az életüket betöltő krisztusi világosságot. Az Istennek szentelt élet a mennyei Atya ajándéka, aki a hivatást adja. Mindnyájunk számára az önzetlenség, a másokért való lemondás és az imádság példái ők.” (Katolikus honlap)

A gyertya már az ókeresztényi korban, Jézus Krisztus egyik legrégebbi jelképévé vált, mint a magát, felégető, önemésztő, másokat szolgáló szentelmény. Hogy fény legyen, a gyertyának el kell égnie. A gyertya fénye elkísér születésünktől, halálunkig. Ez világított keresztelőnkön, és amikor először vettük magunkhoz az oltáriszentséget elsőáldozóként. Bérálásunkkor megkapjuk a Szentlélek Úristen ajándékait, ami felnőtt keresztényként küldetésre szólít fel minket. Küldetési gyertyát kaptunk, hitünk megvallására, és hirdetésére és megélésére. Házasságkötésünkkor a pap kezünkbe adta a szenteltgyertyát. Ez szimbolizálta azt, hogy Krisztus fénye világítsa be házasságunkat. Bár ez akkor még sokunkban talán nem volt ennyire tudatos. Mindenszentekkor a temetőben gyertyák fénye világítja be szeretteink sírjait. Szoktuk mondani, szépek ilyenkor a temetők. Az örök világosságot szimbolizáló fények nem csak az emlékezés gyertyái, hanem kérjük elhunyt szeretteinknek az örök világossággal, az Úrjézus Krisztussal való találkozás boldogságát.

A szentelt gyertyák használata sokkal nagyobb jelentéssel bírt gyermekkoromban, ha visszatekintek, mint ahogy most történik. Minden keresztény családnak volt otthon szentelt gyertyája, amit, szalaggal átkötve különösen is megőriztek. Főképpen vihar, jégeső, villámlás idején, imádkozáskor, illetve betegek, haldoklók és halottak mellett gyújtottak szentelt gyertyát és imádkoztak mellette. A gyertya a mai ember számára már inkább csak dísz, sokaknak nem hordoz jeleket, tartalmat. Fedezzük fel újra a megszentelt gyertyák jelentőségét, higgyünk a szentelmények hordozta erőben, ugyan így a szentelt víz megtisztító gonoszt elűző erejében is.

Húsvét ünnepe a kereszténység legnagyobb ünnepe. Krisztus kínszenvedése, kereszthalála és feltámadása elhozta nekünk az örök világosságot, amit a Húsvéti gyertya fénye is jelképez számunkra. Boldog ember, aki még halála előtt rádöbben arra, hogy életének forrása és célja az Úristen. Hogy mi is megéljük, és valóra váltsuk Krisztus tanítását, áldozatot hozó szeretetét, ha csöppnyi lángként is, de világítanunk kell környezetünkben és a világban. Ezt saját erőnkől nem tudjuk megvalósítani, mivel mindannyian megváltásra szoruló bűnös emberek vagyunk, mindig kérnünk kell a szentlélek Úristen segítségét. A János evangélium 8,12-ben Jézus így bátorít minket:

„Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága”.

Oreskóné Tünde

Jézus tanító beszéde a halálról

(383. Beszéd a halálról a Jordán gázlójánál)

Béke veletek!

Elhiszem nehéz dolog gazdagsként és fiatalon meghalni. Mármint akkor, ha a fiatalságot a megélt évek számával, a gazdagságot pedig az összegyűjtött vagyonnal mérjük. Mert azok, akik erényekben gazdagok és erényes életük tisztaságában fiatalok maradtak, nem fájdalmas a halál. Az igazi bölcs úgy rendezi be az életét, hogy halála nyugodt legyen.

Az élet valójában nem más, mint előkészület a halálra, a halál pedig előkészület a nagy életre.

Az igazi bölcs, amióta megértette az élet és a halál igazságait, azaz, hogy a halál valójában föltámadás, igyekszik mindentől megszabadulni, ami ehhez fölösleges, és gyarapodni mindabban, ami ehhez hasznos, azaz erényekben és jó cselekedetekben, hogy legyen letétje a jó tettekben és erényekben, amikor az Úr magához szólítja számadásra, ítéletre, a legtökéletesebb igazság szerint büntetve, avagy jutalmazva az illetőt.

Az igazi bölcs olyan életet folytat, amelynek révén tapasztaltabbá válik, mint a legvénebb aggastyán, és ártatlanabbá egy kisgyermeknél, mert erényben és igazságban élve szívében az érzések olyan frissességét őrzi, amelyek még néhány kisgyermek ártatlanságát is meghaladják. Aki így él, annak édes dolog meghalni. Az illető fáradt fejét lehajtja az Atya kezébe, beletemetkezik ölelésébe és miközben életének fonala elszakadóban van, így sóhaj: „**Téged szeretlek, Tebened remélek, Tebened hiszek.**” Akinek e szavak az utolsó szavai e földön, hangja átmegegy ama diadallá, ahol már a túlvilágon fogja kimondani azt, hogy „**szeretlek**”, és ez fogja az örökkévalóságon át a Paradicsom fényei között kísérni.

Kemény dolog a halál gondolata? Nem. Igazságos határozat az összes halandó számára. Csupán azoknak borzalmas, akik nem hisznek és bűnökkel vannak telve. Teljesen hiábavalóan próbálkoznak az emberek magyarázatokkal, az elhunyt szétesett lelkivilágát sok mindennel menteni, csupán azt nem mondják ki, hogy az illető bűnökben élt. Sőt, ugye milyen gyakran halljuk a megszokott kifogást is: „Ugye nem kellene ilyen fiatalon meghalnia neki, mert kevés ideje volt a jó cselekedetekre, és ha még tovább élhetne, biztosan igyekezne annak pótlására.” Sőt a kifogás egyenesen feltételes állításba csap át, főként az eltávozó rokonsága részéről: „Ha ugye hosszabban élhetett volna, nagyobb jutalomra lett volna méltóvá, mert hosszabban tudta volna az érdemeket gyűjteni.” Minden lélek tudja, ha nem is pontosan, hogy mennyi a neki adott idő. A földi élet az örökkévalósággal összehasonlítva szinte nulla. Ezért kell a léleknek az élete egészét a jócselekedetekre sarkallni. Ó szegény lélek! Nagyon gyakran elfojtják szavát, sárba tapossák, betömik a száját, nehogy képes legyen megszólalni. Ez azoknál történik, akikből hiányzik a jóakarát. Az igazak viszont már gyermekkoruktól kezdve odafigyelnek lelkük szavára, engedelmeskednek tanácsainak és a tanácsok alapján végzik tevékenységüket. Természetesen a szentek között is vannak, akik korán halnak meg, többen életük hajnalán is. Ebben az esetben bizony előfordul, hogy a szent csak rövid életet él: ettől függetlenül érdemekben gazdagon hal meg. ha azonban évszázadokat, évezredekkel élne még, szebbé akkor sem válna, **mert szerette az Istent, felebarátait**, ezt mindenben teljességgel gyakorolta: tökéletessé vált tehát. A Mennyben nem mérvadó az, hogy ki milyen sokat élt, a kérdést az dönti el: milyen módon élt?

A holttestet gyászolni szokták. Sírnak mellettük. A holttest azonban nem sír. Az emberek reszketnek attól, hogy meg kell halniuk. E reszketők nem törődnek azzal, hogy olyan módon éljenek, hogy ne kelljen haláluk órájában reszketni. De miért nem gyászolják és siratják az élő hullákat, azaz igazi halottakat, akik mintegy koporsóban hordozzák magukban a halott lelket? És hogy van az, hogy a gyászolók megsiratják a holt testet, megemlékeznek arról, hogy ez a sors vár saját testükre, de miért nem siratják saját elpusztult lelküket? Sok - sok emberen látom, hogy lelkük halott, és ennek ellenére nevetgélnek, tréfálnak akkor, amikor saját lelküket kellene siratniuk. Mit tapasztalok lépten nyomon? Látom a rokonság nagy tömegét, akik ostobán siratják gyermeküket, házastársukat, testvérüket, szülőt, barátot, bizalmasaikat vagy tanítványukat. A siratók között ott vannak a szülők, házastársak, gyermekek, barátok, papok és tanítómesterek. Ami közös – és itt a dologban az ostobaság – a gyászolók nagyrészt tudják, hogy az elhunyt az erényesség tükörképe volt. Gyakran viszont nem siratják meg azok holttestét, rokonoknál, szülőknél, házastársaknál, barátoknál, bizalmasoknál, tanítványoknál, akik halála a bűnben, olyan bűn által következett be, amelyet ők követtek el. Sokszor bizony nem mindenkinek van alkalma a bűnbánatot gyakorolni: enélkül viszont az illető meghal, de mindörökre. Nos, amíg élnek, amíg módjuk van bűneiket megbánni ugyan miért nem igyekeznek a rokonok, barátok társak, hogy szerettük idejében térjen meg?

Miért nem igyekeztek elősegíteni benne még testi halála előtt a lélek föltámadását? **Mert ugye tudjátok, ez volna a szeretet.**

Ez volna a legigazibb és legnagyobb szeretet! Ostobák a könnyek a porrá vált por fölött! Szeretet ez? Nem, bálványimádás, képmutató érzelmek! Sírjatok, sírjatok keservesen, de csak szeretteitek még élő testében lakozó halott lelkén. Igyekeztek föltámasztani őket, hozzátok vissza lelküket az életbe! Hangsúlyosan kérek benneteket erre asszonyok, akik oly sok mindent tudtok tenni azokért, akiket szerettek.

Mária Valtorta: Az Evangélium, ahogy nekem kinyilatkoztatott/ 383.5 /

Lourdesi kilenced 2018

Mint az elmúlt években, most februárban is Lourdesi kilencedet tartottunk a Szűz Mária tiszteletére és közbenjárását kérve. Szentmisék után átvonultunk a Szent Imre otthonba, majd kiosztva a felolvasó részeket és közösen imádkoztunk a Szűzanyával.

Testi – lelki bajainkkal, családjaink, egyházközségünk, kis hazánk gondjaival, nehézségeivel fordultunk a bajok és betegek gyógyítójához. Imaalkalmaink elvezettek „Mária iskolájába”. Ő tanított bennünket saját példájával, jó tanácsaival. Elsősorban az Istennek adott „Igen”-jével. Nem latolgatott, hogy lenne neki praktikus és kényelmes? Mi sokszor a hétköznapi szentmisék előtt is latolgatunk, elmenjünk-e, vagy válasszuk a kényelmesebb megoldást? Hiszen nem kötelező! Meg hideg is van és ebben az időben nagyon korán sötétedik, különben meg összeesik a kedvenc tv sorozatunkkal. Ő teljes lelkével és szívével rábízta magát Teremtőjére.

Szűz Anya a jelenéseiben Bernadette-től a Rózsafüzér mondását kérte, amiben végig elmélkedjük a megváltásunk titkait. Ez nem egy monoton imamalom, hanem közösség vállalás az értünk szenvedő Krisztussal. Több szentünk is megerősítette, hogy ez a legnagyobb fegyver kezünkben a gonosz lélekkel szemben. Nagyon fontos, hogy minél többen mondjuk, imádkozzuk a Rózsafüzért! Sajnos nem sok, talán három – négy Rózsafüzér bokrunk van. Száz kerekgyházi közül mindössze egyetlen egy hívő imádkozza. Az lenne jó, ha minél többen kapcsolódnának be, hiszen milyen jó, amikor októberben közösen mondjuk ezt a szép imát.

Szűz Mária példát adott a Szent Fiával való kapcsolatával is. Jézus az Isten és az Ő fia is volt, akit végtelenül szeretett, mint a „Mennyből hullott Rózsát”. Nem élt vissza ezzel a szeretet kapcsolattal. Hozzá intézett kéréseiben is az volt az irányadó, hogy mindig „legyen meg az Isten akarata”. Mária közbenjárására bizvást hihetünk, de azt is tudomásul kell venni, nem szolgáltató hivatal. Nem lehet megrendelni a testi gyógyulást. Ő végtelenül szeret minden embert, de elsősorban a lelkünk egészsége fontos a számára. A kálvárián végig kísért és szenvedett Szent Fiával példát mutatott a fájdalmak hősiesség elviselésére. Tehát „Fájdalmas Anya” is, akit lelkében keresztre feszítettek Jézussal. Példa Ő arra, hogy minden embernek hozzá hasonlóan végig kell járni a saját keresztútját.

Földi életünk próbatételével szeretnénk bejutni az örök dicsőségbe. Feladatunk az Isten és felebarát szeretetért való imádkozás, köszönet a hitünkért, alázatos szolgálat, és, segítségnyújtás embertársainknak. Legyünk képesek köszönetet mondani a naponta kapott ostorcsapásokért, mert ott áll mellettünk Mária, aki mint Veronika kendőjével enyhíti a fájdalmunkat. Minden napos keresztutunk állomásai után fel kell állnunk, azzal a kéréssel „Könyörülj rajtunk Urunk”. Rózsafüzéres életünkkel bízunk abban, hogy a Szűz Anya bennünket is ugyan úgy elkísér, mint Szent Fiát a mi keresztutunk végéig. Mert Ő a leghűségesebb útítársunk földi zarándok utunkon. Ave, Ave, Ave Mária!

Csuja Gergely vagyok a Kerekegyházi kispap

Szüleim a Csuja Gergely Zoltán nevet adták nekem, amikor megszülettem, de maradjunk egyszerűen a Gery-nél. 1992.03.15-én jöttem a világra a család első gyermekeként („Minden elsőszülött ...”) Kecskeméten, és 18 éves koromig, tehát 2010-ig, ott éltem, és ott is érettségiztem le a Piarista Gimnáziumban. Aztán külföldre, Ausztriába költöztem, és egy pár hónap kivételével 5 évig ott éltem, dolgoztam, tanultam. Na, de az olvasók gondolom leginkább a hivatástörténetemre és nem elsősorban az élettörténetemre kíváncsiak, úgyhogy bele is vágok.

Már gimnazista koromban, 10. osztály körül komolyan elkezdett foglalkoztatni a gondolat, hogy esetleg Istennek szenteljem az életemet papként vagy szerzetesként, és komolyan is készültem rá, amiben a piarista atyák lelki vezetése, példája és tanácsai is sokat segítettek. Azonban azért a szerelem, a családi hivatás szépsége is ott lebegett a háttérben. Végül az érettségi előtt elbizonytalanodtam, még nem akartam magamat túlságosan elkötelezni, hanem inkább ismerkedni, világot látni támadt kedvem. Így hát egy cserediák kapcsolaton keresztül kijutottam Salzburgba, és annyira megtetszett a kinti lét, hogy aztán ott is ragadtam. Ebben az időszakban viszont újra előkerült a hivatás

gondolata, nem hagyott békét nekem teljesen Isten ezzel a dologgal kapcsolatban, de én visszakoztam, tiltakoztam, és, mint a gazdag ifjú, én sem akartam mindenemet elhagyva követni Őt, nem akartam, hogy belerángasson egy ilyen „őrületségbe”. Én jól elvoltam

kint, dolgoztam, tanultam, udvaroltam, síeltem, snowboardoztam, tehát éltem a magam kis életét, és tervezgettem az általam elképzelt jövőt, a családot, a munkát. De a Nagyfőnök már csak azért is kitartóan bombázott engem, kisebb-nagyobb jeleket küldött, és nem hagyta kialudni bensőm mélyén hívásának akkor még csak parázsló tüzét. Teltek-múltak az évek, és végül már olyan rég húztuk egymás agyát, és annyi minden történt, hogy nagy nehezen rávettem magamat, hogy akkor komolyabban elgondolkozzak a dolgon. Elmentem egy egyhetes Szent Ignác-i lelkigyakorlatra, majd azután megerősödve hivatásom tudatában benyújtottam jelentkezésemet a Kalocsa-Kecskemét-i Főegyházmegyébe, ahová Dr. Bábel Balázs érsek úr fel is vett. Hogy miért pont az egyházmegyes papaság? Nos, például a piarista szerzetességre is gondoltam, de rájöttem, hogy engem leginkább a lelkipásztori tevékenység vonz, erre hív az Úr. Na de itt még nincsen vége a történetnek. A szeminárium első éve elég jól kezdődött, de aztán bizonyos feltornyosuló nehézségek miatt (családon belüli haláleset, egyéb magánéleti kihívások) elbizonytalanodtam, és végül 2016 tavaszán a kilépés mellett döntöttem.

Ezután elkezdtem egy tanári képzést az ELTE-n, és ismét a saját utamat jártam. De Isten, szokásához híven, továbbra sem hagyott nyugtot nekem: bár éreztem, hogy azt is elfogadja, ha még is a családos életet választom, de a legtökéletesebben akkor teljesíteném az akarátát, ha folytatnám utamat a papság felé. Így hát egy évnyi „szünet” után úgy alakultak az események, hogy ismét választót előtt álltam, és Őt választottam. Most Budapesten tanulok a Központi Szemináriumban, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, és lépésről-lépésről készülok az életre szóló kalandra Istennel, az én társammal. Így hát kérem a kedves olvasók imáit, hogy jó pap válhasson belőlem, és kitartsak a rossz elleni, és a jóért való küzdelemben napjaink hatalmas szellemi világháborújában, hiszen ma nagy harc dúl a lelkek üdvösségéért! Köszönöm előre is, és az én imáimra is számíthatnak természetesen!

A családomról még röviden annyit, hogy 2016-ig Kecskeméten éltek, és 2016. októberében költöztek át Kerekegyházára, és azóta itt élnek, és én is ide jövök haza. Nagyon örülünk, hogy az élet ide sodort minket, hiszen egy nagyon jó kis város ez a Kerekegyháza. Ugye beszéltem a „jelekről”, amiket Isten küldött nekem, és engedjék meg, hogy zárszóként megemlítsék egyet, amely pont a városi templomhoz köthető. Amint írtam ugye, tavaly előtt költöztünk át, tehát amikor még civil voltam, és hát kicsit szétnéztem a belvárosban, és betévedtem a templomba is, és éppen azon gondolkoztam, hogy mi legyen, hogy legyen, merre tovább, és amikor beléptem, megláttam az oltár fölött a feliratot: „A Mester itt van, és hív téged.” Nekem csak ennyi volt erre a reakció: „Istenem, már megint kezdted?”

Megújult a plébániai képviselő testület!

(2017 Advent 3. vasárnapja)

Az testület „rég” tagjai név szerint: Berente Balázs, Kelemen Zalán, Nagy József, Makkos Nándor, ifj. Rózsnóyi Zoltán, Füstösné Farkas Márta, Szegedi Borbála, Halák Ferenc, Horváth Gáborné, Szabó Sándor, Varga István, Fricz Róbert.

És az újak: Sági Szabó Ildikó, Bíber Józsefné, Kiss László, Weninger Konrád, Kaldenekker Olivér.

Összesen 17 fő akik a következő ígéretet tették: „Isten előtti felelősségem tudatában ünnepélyesen megígérem, hogy mint a kerekegyházi plébániai képviselőtestület tagja, életemmel és munkámmal, egyházunk javát akarom előmozdítani, erkölcsi és anyagi értékeit védve. Plébániánk lelki és anyagi érdekeit figyelembe véve, Isten és az Anyaszentegyház törvényei szerint akarok munkálkodni. Kérem ehhez az Úr Jézus kegyelmét, a Magyarok Nagyasszonyának, egyházmegyénk védszentjének, Szent Istvánnak pártfogását, a hívek áldozatos támogatását és egyházunk áldását. Ámen

Adjon számukra az Úr bölcsességet, hogy mindig jól végezzék feladataikat, és segítségére tudjanak lenni plébános atyánknak!

Kaldenekker Olivér

Éltető sodrásban

Az idén második alkalommal került megrendezésre a Házasság hete Kerekegyháza rendezvénye Sági Szabó Ildikó jóvoltából. A házaspárok nagy izgalommal várták, idén milyen lelki feltöltődéssel térhetnek haza, mi segíthet a hétköznapiakban egymás éltető sodrásában élhessünk. Norbi atya bevezető gondolatai után. A pároknak fakanál illetve fogó felnyújtásával kellett válaszolni a kérdésekre-kire jellemzőek az állítások. Ezután le kellett rajzolni, ki mire emlékszik, hol készült az első közös fényképük. Igazán humoros viccesnek is mondható karikatúrák, képek is készültek. Ezzel felidézve a szép emlékeket, amit megoszthattunk egymással. Majd ki kellett választani sok kiterített fénykép közül, ki hová vinné el a párját vacsorázni és miért. Továbbiakban hova vinné el kikapcsolódni, ha a pénz nem számítana. Volt, aki belföldre de voltak külföldi világvégi álmotutazások is kedvesünkkel. Ezután műhelymunka következett a férjek gyöngyökből karkötőt fűztek feleségüknek. A lányok ez idő alatt képeslapot ragasztottak úgy, hogy neki miért az ő párja a szuperhőse. Azt hiszem teljesen más és más képeslapok készültek, de a lényeg ugyanaz volt, hogy férjeinkkel legjobb haladni az úton az éltető sodrásban.

Diglicsné Kerekes Rita

Farsangi mulatság 2018.

„A családról szólni annyi, mint óvni az életet.” (Bíró László)

Ebben az évben már 15. alkalommal került megrendezésre egyházközösségünk farsangi bálja. Idén a családokra irányítottuk a figyelmünket: így választottuk bálunk alapgondolatának Bíró László tábori püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferensének gondolatát. Hagyományosan batyus bálon vehettünk részt, így mindenki hozzájárulhatott az ünnep sikeréhez. Házigazdáink idén Füstös József és „oldalbordája” Márta volt. Örömmel köszönthettük körünkben új plébánosunkat Ruskó Norbi atyát, mint elsőbálozót, aki humorával jelentősen hozzájárult hangulatunk emeléséhez.

Számos tanulságot levonhattunk házascsoportjaink, fiataljaink műsoraiból, többek között:

- mindenkiben egy sikeres vállalkozó lakik,
- csak nagyon nagy odafigyeléssel (de inkább ahogy se) építsünk hóembert vagy
- mindig legyen nálunk egy plusz vonó vagy egy jó kifogás,
- egy csapásra sem könnyű meggazdagodni, vagy
- micsoda energiákat tud előcsalogatni a tánc házaspárjainkból, és
- vegyük észre az élet apró örömeit (néha a dolgozatjavítás is tud örömet okozni)!

Együtt ünnepelni jó! Mindannyian érezzük, milyen nagy boldogság, mekkora erő lakik azokban a találkozásokban, ahol hasonló gondolkodású és érdeklődésű emberek jönnek össze, beszélgetnek, szórakoznak és még esetleg nem ismert arcukat mutatják meg nekünk. Időt és figyelmet ajándékozunk egymásnak, meghallgatjuk egymást. Idősebbek, fiatalok és gyerekek együtt ünnepelnek. Gyermekünk lehet, hogy elfelejtik, amit mondunk nekik (később majd talán eszükbe jut), de az biztos, hogy nem felejtik el, hogyan is érezték magukat velünk, milyen volt együtt ünnepelni, játszani, sírni és nevetni. Bízunk benne, hogy majd felélesztik a tüzet, amikor kialudni látszik! Vigyázzunk családunkra és óvjuk meg „szentélyünket” a rá leselkedő ezer veszélytől! Adjon a Jóisten hitet, erőt, bölcsességet ehhez a nehéz feladathoz!

Köszönjük a csodálatos élményeket! Köszönjük az áldozatos szorgalmát mindenkinek, aki a bál szervezésében és lebonyolításában részt vett!

Jövőre is nyitott szívet, tartalmas együttlétet és jó szórakozást kívánunk!

Kaldenekker Olivér és Judit

Lezárult a Kalocsa-Kecskemét Főegyházmege Asztrik- éve

2018 január 6-án a kalocsai Nagyboldogasszony főszékesegyházban ünnepi szentmise keretében Bábel Balázs kalocsa - kecskeméti érsek lezárta az Asztrik - évet.

Bábel Balázs érsek úr köszöntötte a székesegyházban megjelenteket, elsőként a pécsvárad vendégeket, élükön Antal Géza plébánossal, valamint a főegyházmegeből érkezett küldötteket, közöttük bennünket kerekegyházát képviselőket is. Asztrik érsek egykor Pécsváradról, az általa alapított bencés apátságából érkezett Kalocsára. Érsek úr bevezetőjében elmondta, hogy Asztrik Kalocsa első érsekének tisztelete az emlékév zárása után is folytatódik. Kérte a híveket, hogy főegyházmegeünkért a szentként tisztelt Asztrik közbenjárására imádkozzanak.

Antal Géza plébános úr homíliájában méltatta Asztrik életútját, akit Szent István hívott Magyarországra. Első apátja lett Pannonhalmának, majd a király kérésére átköltözött a pécsvárad kolostorba. Életének példájával a lelkek üdvösségéért fáradozva ezt követően Kalocsára került és Ő lett az egyházmegye első érseke. Nevéhez kötődik a Szilveszter pápától kapott Szent Korona, valamint az apostoli királyi cím is.

Az ünnepi szentmisét követően Bábel Balázs érsek úr vendégül látta a pécsváradiakat, melynek keretén belül megtekinthették a közelmúltban megtalált és feltárt Asztrik sírt. Az altemplom után átsétálhattak a megújult Ars Sacra... érseki múzeumba. A múzeum kertjében állították ki a "Hajléktalan Jézus az együttérzés szobra" című alkotást.

Az Asztrik- éve azzal a céllal nyílt meg, 2017 január 6-án, hogy Kalocsa első érsekét megismerve, életpéldája jusson el a ma emberéhez. Ünnepi évben a főegyházmege esperesi kerületei zarándoklaton vettek részt Kalocsán, hogy fejet hathassanak első érsekünk szent emléke és földi maradványa előtt.

R.Z.

Jezsuiták rendje

A rendek közül, amelyek eddig ismertetésre kerültek, (Bencések-, Betegek irgalmas és szeretet misszionáriusainak-, Ciszterci-, Domonkos-, Ferences-, Kamillánus-, Karmelita-, Kapucinusok-, Karthauziak-, Pálosok) azon rend bemutatását kíséreljük meg, amelyről sokan, akár hívők akár nem, egészen különböző véleményeket fogalmaztak meg. Ezért is igyekeztünk több forrásból ismeretanyagokat gyűjteni, hogy a leszűrt ismeretek alapján a (feltételezhetően) valós tényeket ismerhessük meg. A Jezsuitákról van szó, amelyek most azzal is büszkélkedhetnek, hogy 2013-ban Ferenc pápa révén először lépett jezsuita szerzetes a pápai trónra.

A kezdet Loyolai Szent Ignáccal indul, aki Párizsi tanulmányai idején egyetemistákból közösséget gyűjtött maga köré. Közös lelkigyakorlat elvégzése után elhatározták, hogy életüket, evangéliumot hirdetve, vándorapostolként, szegényen fogják élni, Jézus barátaiként, társaiként tevékenykedve. Jézust tartották egyetlen vezetőjüknek, ezért Jézus társaságnak hívták magukat. Pappá szentelésük után Rómába mentek és felajánlották magukat a pápának, hogy küldje őket oda, ahol a keresztény hit hirdetésére, védelmére legnagyobb szükség van. Hivatalosan 1540-ben III. Pál pápa hagyta jóvá Jézus Társasága, a jezsuita rend néven.

A jezsuita rendet kezdettől fogva az apostoli eszmények határozták meg. Lemondtak a közös, énekes zsolozsma végzéséről, hogy minél inkább és többet az emberek rendelkezésére tudjanak állni. A hatékonyabb missziós munka érdekében a rend irányítása erősen központosított, a képzések a korábnál hosszabbak és alaposabbak voltak. A rendtagok a teológia mellett világi tanulmányokat is, mint matematika, csillagászat, stb. is tanultak. A rend különleges engedelmességi fogadalom által elköteleződött arra, hogy a világon bárhová küldheti őket a római pápa a hit terjesztése érdekében. A sokféle tevékenységükhöz tartozott vándorprédikátorként a városok és falvak megtérésének hirdetése. Egy részük a Jezsuitáknak távoli földrészekre utaztak, hogy Jézus üzenetét oda is elvigyék, ahol eddig nem hallottak róla. Xavéri Szent Ferenc karizmatikus, misszionáriusként először Indiában és Japánban kezdte el hirdetni a keresztény hitet, de a rend misszionáriusa eljutottak Dél Amerikába és Kínába is.

„Loyolai Szent Ignác társaival lelkigyakorlatokat szerveztek a legkülönbözőbb társadalmi és egyházi pozíciót betöltő embereknek, szerzetes közösségeknek. Ezzel a katolikus megújulás zászlóvivőivé váltak, szerzetes közösségek reformjában is fontos szerepet játszottak. Gyakori szentáldozás érdekében ingyen gyóntattak. Akkoriban ugyan is a gyónásért fizetni kellett. A Jezsuiták azonban semmilyen szolgáltatásukért nem fogadtak el pénzt.” (jezsuita.hu)

Ebben az időben javában terjedt a reformáció, amely döntően meghatározta a jezsuita rend szellemiségét. A jezsuiták is a protestáns hitújítókhoz hasonlóan az egyház megújításáért harcoltak, de anélkül, hogy elszakadtak volna a katolikus egyháztól. A rendet nem a protestánsok ellen alapították. Viszont különös hangsúlyt fektettek arra, hogy a protestantizmus által érintett területeken is dolgozzanak és visszatérítsék a protestánsná vált híveket a római Egyházba. A jezsuiták megállították a reformáció további terjedését, több országban, így Magyarországon is jelentős tömegeket térítettek vissza a katolikus egyházba.

„A jezsuiták jelenleg a katolikus egyház legnagyobb létszámú szerzetes rendje. Szolgáltatukat Róma püspökének a mindenkori pápának ajánlják fel, hogy az egyház bármikor szabadon rendelkezessen velük. Jelmondatuk: Mindent Isten nagyobb dicsőségére. Küldetésük: a hit szolgálata és az igazságosság előmozdítása. A szerzetesi fogadalmuk a szegénység, tisztaság, engedelmesség. A jezsuiták neve után szereplő SJ a rend latin nevének kezdőbetűi (Societas Jesu) a jezsuita rendhez tartozást jelzi. Címerükben az IHS rövidítés látható. Ez a középkorban elterjedt Krisztus monogram a domonkosoknál és a ferenceseknél is általános volt. Ehhez a monogramhoz később egy kereszt is járult, valamint három szeg a címer alján, amely Krisztus keresztre feszítésére emlékeztet.” (Wikipédia).

„A jezsuitákat soha megreformálni nem kellett, mert nem deformálódtak. Ellenben minden más szerzetesrendet - a karthausiakat kivéve - a századok folyamán sokszor újra kellett reformálni. Legtöbb, amiről beszélnek a rend barátai és ellenségei egyaránt: a jezsuiták vak engedelmessége. A világ nem ismeri a jezsuitákat belülről, csak azt látják, hogy igen szigorú fegyelem alatt élnek, de nem tudják, hogy a valóban nagy szigor mögött mennyi emberi jószág és megértés húzódik meg. A jezsuiták egészen új rendszert hoztak be a szerzetesi életformába.

A többiek hosszú ideig el sem akarták fogadni őket társaiknak, s ezért lett a nevük szabályozott papok. Ezért is elmentek úgynevezett munkáspapoknak, dolgozni bányákba, gyárakba, míg Róma le nem tiltotta őket.” (P Nagy Töhötöm: Jezsuiták és szabadkőművesek)

A felvilágosodás hívei a 17-18. században először Portugáliában, Spanyolországban azzal vádolták a jezsuita szerzetesrendet, hogy beavatkoznak az állami politikába. Majd a rend Franciaországi szervezetét a király, Madame, de Pompadour ösztönzésére oszlatta fel. A Bourbonok politikai nyomásának engedve XIV. Kelemen pápa 1773-ban kénytelen volt feloszlítani a rendet, anélkül, hogy vizsgálatot rendeltek volna el. (Igaz, hogy a pápa, amikor ezt vele aláírták, már nem látott és nem is biztos, hogy tudta, hogy mit ír alá.) VII. Piusz 1814-ben állította vissza a Jezsuita rendet, melyet a II. világháború után a többi kommunista országgal együtt újra betiltottak. 1950-ben Magyarországon 400 jezsuitát internáltak munkatáborokba. A Jezsuiták Magyarországon az 1989. évi II. törvénnyel válhattak ismét szabaddá.

Napjainkban 126 országban vannak jelen a rend tagjai. A Jezsuiták minden negyedik tagja dolgozik oktatásban, óvodáktól az egyetemekig. A legszegényebb szociális háttérű fiatalok átfogó nevelésével is foglalkoznak. Ott vannak minden peremterületen, ahol igazán szükség van Isten szolgálatára az emberek javára. Több mint 320 szociális intézményt is működtetnek a világban, hiszen a szegényekkel, kirekesztettekkel való törődésük, rendtörténetük alapjához tartozik. Tömegtájékoztatóban a médiaapostolkodást végzik. Könyvkiadással, rádió, televízió csatornákkal is rendelkeznek. 1931-ben felavatott Vatikáni rádió is jezsuita vezetés alatt áll, 33 különböző nyelven, így magyarul is sugároznak műsorokat.

Legismertebb magyarországi jezsuiták között találjuk a Kassai vértanukat, Pázmány Pétert, (esztergomi érsek, bíboros, a magyarországi ellenreformáció vezetője, író), Kaszap Istvánt (boldoggá avatása folyamatban van), Kerkai Jenőt (jezsuita szerzetes a KALOT, Katolikus Agrárfjúsági Legényegylet Országos Testülete létrehozója, fő szervezője), stb.

Jelenleg tíz jezsuita rendház működik Magyarországon. A rend adminisztratív központja Budapesten a Horánszky utcában található, (Párbeszéd háza). Oktatás területén, Szegeden és Miskolcon Jezsuita Gimnázium, Budapesten a XIX. Kerületben Jezsuita Roma Kollégium és Szakkollégium is működik. A Jezsuiták rendje történelmileg sokkal gazdagabb, színesebb, mint amit a cikk terjedelme lehetővé tett.

Oreskó Imre

Washington, London, Vatikán és a világ számos nagyvárosa után a magyarországi körútja során Kalocsán az Atriceum Érseki Múzeumban is megtekinthető volt: **A hajléktalan Jézus szobra.**

Ez a köztéri alkotás az elesett emberre hívja fel a figyelmünket, azt üzenve, hogy lássuk meg bennük is Krisztus arcát(!) és forduljunk cselekvő szeretettel és együttérzéssel a kiszolgáltatott ember felé!

A NAGYBÖJT

A vallásos gyakorlat középpontjában ebben az időszakban a **bűnbánat**, a megtisztulás, a **böjt** az áldozatvállalás és az **ima** áll, kifejezve az ember Isten iránti szeretetét.

A BÖJT

A Biblia két személyt állít elénk, hogy az élet és a táplálkozás helyes és helytelen viszonyát felismerjük és a böjt igaz lényegére irányítsa figyelmünket.

Ádám, - az első ember az Édenkert minden fájáról ehetett, de a kert közepén lévő fáról nem. Megszegte és evett, de nem az volt a bűne, hogy evett, hanem, hogy **Isten akaratára ellenére evett**.

A böjt már az Ószövetségben is jelen volt, mint az Isten előtti alázat kifejezése. Ennek érdekében – az ételtől és az italtól való tartózkodás mellett – a böjtölő durva zsákruhát ölt, és hamut szór a fejére.

Jézus - böjtöléssel kezdi nyilvános működését. Őt is megkísérti az ördög: **éhes - egyen**. Krisztus legyőzte azt a kísértést, amit az ördög kínált fel. Válasza mélyen biblikus: **Nemcsak kenyérrel él az ember**.

A böjt a kereszténységben is tovább él. A negyvennapos böjt a 4. századra vált általánossá; a 7. században alakult ki a szerdai kezdőnap. A nagyböjt első napja a Hamvazószerda. A szentmisén az előző évi virágvasárnapi szentelt barkából készült hamut a miséző pap megszenteli, az eléje járuló híveket pedig megjelöli ezekkel a szavakkal: "Emlékezzél ember, hogy por vagy és porrá leszel!", vagy "Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumban!"

A 11. századig nagyon szigorúan böjtöltek: késő délutánig nem ettek semmit, a böjti napokon pedig nem fogyasztottak húst, tejterméket és tojást. A nagyböjti önmegtartóztatás legszigorúbb változata a negyvenelés volt. Ilyenkor a böjtölő csak negyvenszer evett ebben az időszakban – tehát naponta csak egyszer, naplemente után. Szintén elég szigorú volt az a szokás, ami alapján a nagyböjt péntekjein csak hét búzaszemet ettek.

A modern egyház a böjti előírásokon nagyon sokat enyhített. 1251. kánon alapján a katolikusoknak csak hamvazószerdán és nagypénteken kell szigorú böjtöt tartaniuk, de ez is csak annyit jelent, hogy a nap során háromszor ehetnek, de csak egyszer lakhatnak jól. A szabály csak az egészséges 18 és 60 év közöttiekre vonatkozik, a hústilalom 14 esztendőskortól kötelező.

Összefoglalva a szabályokat:

1. A 14. életévüket betöltött katolikusok hamvazószerdán és nagypénteken nem fogyaszthatnak húst.
2. A 18 és 60 év közöttiek ezen felül csak háromszor ehetnek húsmentes ételt, és csak egyszer lakhatnak jól.
3. Egyébként a nagyböjti időszak minden péntekjén kerülni kell a húsféléket.
4. Az általános böjti szabályok alól kivételt képeznek az utazók, akár hajóról vagy repülőről van szó, és velük a reptéri dolgozók is, de a nagypénteki böjt még nekik is kötelező. Ők más jámbor cselekedettel is pótolhatják a dolgot.
5. A nehéz fizikai munkát végzők vagy közétkeztetésben résztvevők is kiválthatják a böjti napokat.
6. Ha a nagyböjt nem kötelezően húselhagyó napjain húst eszünk, akkor jó cselekedetet vagy imát kell följáránlanunk helyette. Ezt a szabályt egyébként nagyon sok pap túl megengedőnek tartja.

Leggyakrabban a böjtölés középpontjában az éhség áll.

Habár a Szentírásban majdnem minden alkalommal ételbőjtről van szó, **van más fajta böjt is**.

Bármilyen böjtnek tekinthető, amit ideiglenesen feladunk annak érdekében, hogy minden figyelmünket Istenre fordítsuk.

A böjt Isten jelenlétébe helyez. A böjt kiváló lehetőség a bűnök és a szenvedélyek elleni harcban, amelyben a cél a szív tisztasága.

Szóban, vidámságban stb. is lehet böjtölni! Régen nagyböjtben az egész társadalom életmódja átalakult. A keresztény ember minden segítséget megkapott az elmélyedéshez. Ma, a teljesen szekularizált társadalomban, egyénileg kell megkeresni a lemondás, a böjt lehetőségeit.

Hasznos és jó a megszokott tevékenységeink kordában tartása is: az alkoholfogyasztás, cigarettázás, túlzott internethasználat, esetleg tévézés szüneteltetése legalább ezekre a napokra vagy akár bizonyos szabályokkal az egész böjtre vonatkoztatva is.

De a böjten kívül mást is gyakoroljunk. A cél nem csak a lemondás és üresség létrehozása, hanem például többet imádkozni, mint máskor.

A böjt nélkülözhetetlen kísérője az

IMA

Annyira vagyunk keresztények, amennyire imádkozni tudunk. Az ima, később pedig annak fejlődési szakaszai jelzik, és határozzák meg közelségedet Istenhez és az eltávolodásodat is Istentől. A Hozzá vezető utad fejlődési szakaszait az imádság fejlődési szakaszai határozzák meg. Minden szakaszt az imádság más formája és más fajtája jellemez – mivel az ima az Istenhez fűződő kapcsolatot kifejezője.

Imádkozni folyton tanulni kell. Ez szüntelenül előttünk álló feladat. Imádságunk aktuális formája sohasem elégíthet ki bennünket. Folyton előbbre kell lépnünk és állandóan fejlesztenünk kell azt. Amikor az imádságról beszélünk, akkor általában a szóbeli imára gondolunk. Szóbeli imával imádkozva emlékeznünk kell arra, hogy azért kell imádkoznunk, amit Isten elvár tőlünk. Az Úr Jézus határozottan figyelmeztet, hogy ne imádkozzunk úgy, mint a pogányok, akik "úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást" (Mt. 6,7).

A hitnek meghatározó hatása van az imádság intenzitására és tartalmára. Amennyiben a hit megváltoztatja gondolkodásmodunkat és arra készíti, hogy Istent helyezzük életünkben az első helyre, úgy hitünk fejlődésének arányában imádságunk egyre egyszerűbbé válik. Imádságunk egyre inkább a Szentlélek működésére fog hagyatkozni (Róm 8,26-27) és egyre inkább elmélyed Isten Országának ügyeiben: "ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá!" (Mt. 6,33) Az "először" szó itt nagyon lényeges. Azt jelenti, hogy kerüljön Isten az első helyre és – anélkül, hogy lemondanál saját erőfeszítéseidről – hagyd önmagad és cselekedeteid eredményessége felőli aggodalmaidat Órá; akinek az az akarata, hogy elárasszon téged végtelen szeretetével. Így megvalósítod imádságodban Jézus kívánságát, felhívását, melyet Sienai Szent Katalinhoz intézett **"Te gondoldj Énrám, Én pedig majd Rád fogok gondolni."**

A szóbeli imán kívül, melynek formái a kérő, a hálaadó és a dicsőítő ima, létezik bizonyos egyszerűbb módja is az Istennel való kapcsolatunknak. Isten azt akarja, hogy imádságunk módja egyre inkább leegyszerűsödjön. Ha evangéliumi követelmény, hogy szüntelenül imádkozzunk, akkor imádságunknak le kell egyszerűsödnie, mert nehéz formában sokáig nem tudunk imádkozni. Belső életünkben eljön egy olyan időszak, amikor könnyebben tudunk Istenre gondolni, mint Hozzá beszélni. Ekkor eljutunk az Istenbe elmélyedő egyszerű gondolati imádsághoz, amit nevezhetünk úgy is: "Isten jelenlétére való emlékezés". Ez az imádság egyszerűbb formája, mint a szóima. Sokkal kevesebb erőfeszítést igényel. Elég, ha gondolataidat Jézusra irányítod és tudatosítod magadban, hogy Ő, Aki szeret téged, melletted van. A gondolati ima a hit kifejeződése lehet, melynek lényege, hogy arra törekszel, hogy a te gondolataid Jézus, vagy Mária gondolatai legyenek. **A gondolati imának a lélek derűjét és a teljes örömet kell hordoznia.** A gondolati ima egyszerű, de odafigyelést, törődést igényel, hogy életünkben a lehető leggyakrabban jelen legyen. Egyszerűen próbálj arra gondolni és emlékezni, hogy Jézus szeret téged, s szereti azokat, akiket te szeretsz és akikkel te törödsz. A hitnek ilyen imádsága belső békét fog teremteni benned.

Az Úristen akarhatja még ennél is jobban leegyszerűsíteni imádságunkat. Akarhatja, hogy teljesen elnémuljunk. Ugyanúgy, ahogy imádkozunk szóbeli imával, vagy gondolati imával, **imádkozhatunk hallgatással, némasággal is.** Bár nem mindenki helyesli ezt az imádságot. Sokakat aggaszt, vajon nem elpocsékolt idő-e ez, hiszen ilyenkor egyszerűen semmi sem történik. Pedig az effajta kitartás a némaságban – legyen az a Legszezségesebb Oltáriszezség előtt, vagy a Szűz Anya jelenlétében – az imádságnak elég előrehaladott formája. Az imádságnak ez a formája felveheti az "egyszerűség imádságának", vagy az "egyszerű rátekintés imádság" formáját. Ha valakivel együtt vagy és azt a valakit szavaiddal szórakoztatnod kell, akkor ő – kisebb-nagyobb mértékben – de idegen számodra. Hozzá közel álló személy mellett hallgathatsz, és ez nem lesz zavaró. Ez a maga egyszerűségében oly sokatmondó hallgatás két ember közelségének kritériuma. Jézus azt szeretné, hogy tudjunk Előtte is így elcsendesedni, hogy csak egyszerűen nézzük Őt, s tartsunk ki ebben a hallgatásban a már fölöslegessé vált szavak nélkül.

Bizonyosan nem az böjt az alamizna vagy az ima mennyisége számít, hanem hogy milyen lélekkel tesszük mindezt: eltanuljuk-e Isten nagylelkűségét, önjándékozását; hogy befogadjuk-e az isteni élet örömét és így keresztényebbé, azaz krisztusibb emberré válunk-e.

Csertőné Klári

Szenvedések hálójában

Életünk folyamatos szenvedések közepette telik. Még azok is, akiket kiváltságosnak tartunk, sokféle szenvedést élnek át életük folyamán. A szenvedésekhez való viszonyunk nem csak azt mutatja, hogy mennyi lelki erővel bírunk, de kihívás elé állítja hitünket, Istenhez való hűségünket, kötődésünket is. Sokan érzik úgy, hogy a szenvedés jogtalanul éri őket: - Nem ezt érdemeltem Istentől, én mindig hűséges voltam, nem szolgáltam rá, hogy éppen velem történjen ilyesmi! –mondogatják maguknak. Ha istenképük nem igaz, meginoghatnak hitükben, és a szenvedésre adott válaszuk a teljes elfordulás is lehet. Megsértődnek, megharagszanak Istenre, elveszítik belé vetett bizalmukat, és könnyedén átállnak az ateisták oldalára. Ha Isten létezne, nem engedhetné meg, hogy ilyenek történjenek: ártatlan gyermekek halála, súlyos természeti katasztrófák, borzalmas balesetek, népiirtások, háborúk. Isten azonban soha nem mondta, hogy azért létezik, hogy az embernek a lehető legkellemesebb, legkényelmesebb életet biztosítsa. Nem az igényeink kielégítését ígérte, hanem azt, hogy velünk lesz minden nap, és örök szeretetéről biztosított bennünket. Ugyanakkor az is megfigyelhető, hogy sokan találják meg Istent a szenvedésben, a bajok között találnak rá Istenre, és vetik belé bizalmukat, mert úgy látják, hogy a végletes élethelyzetekben csak Ő tud segítségükre lenni. A szenvedés „az igazság zászlaját tűzi ki a lázadó lélek erődítményére” (C. S. Lewis: A fájdalom). Az ember azt is megérti, hogy életének léteznek olyan részei, amelyek fölött semmilyen hatalma sincs. Egyik pillanatról a másikra veszíthetjük el szeretteinket, egészségünket, megszokott életmódunkat, és kényszerülünk arra, hogy ezeket a fájdalmakat hordozva túléljük, segítsük a családjunkat, neveljük gyermekeinket, gondozzuk idős szüleinket, végezzük tovább munkánkat. A világ azt várja tőlünk, hogy a szenvedést minél könnyebben viseljük el, minél hamarabb álljunk föl, ha földre kerültünk, rázzuk meg magunkat, és menjünk tovább, mintha mi sem történt volna. Sokan közülünk súlyos lelki és testi szenvedéseket hordozva éljük életünket, anélkül, hogy bárkitől segítséget várhatnának vagy kérnének. A Biblia központi témája a szenvedés. A Teremtés könyve ezzel kezdődik, az első válasz, amit Isten ad az embernek, hogy miért létezik a világban a rossz, hogyan jelent meg a gonosz és a halál. A zoltárok könyve tele van a szenvedések leírásával, Istennek szegezett szókimondó kérdésekkel, panaszkodással, segélykiáltással: „Nyomorult vagyok, és halálra vált ifjúkorom óta, megzavart és földre nyomott csapásaid súlya.” De tele van Istenben bizakodó, Istenre áhítózó imádságokkal is: „Kezemet feléd tárom, mint a kiszikkadt föld, lelkem utánad eped.” Felismerhetjük, hogy mitől függ, hogy az embernek erősödik vagy gyengül a hite, mennyire válik valóságossá számára Isten létezése, szeretete, kapcsolata az emberrel: ez pedig nem más, mint a szenvedés, és az embernek a szenvedésre adott válasza. A szenvedések kohójában megtalálhatjuk Istent, de el is veszíthetjük. A nemes acélt is tűzben edzik, az emberi tartás, jellem is a szenvedés tűzében edződik meg. Ez változtatja meg a kényelemben, jólétben eltunuló lelket, és ébreszti rá arra, hogy az élethez nem elég a pillanatnyi jóléthez való ragaszkodás, erő, kitartás, hűség, elkötelezettség is szükséges. Régi mondás, hogy „ami nem öl meg az megerősít”, bár nem minden helyzetre alkalmazható, de gyakran igaz. A nehézségek megerősíthetik az embert, szilárdabbá tehetik kapcsolatait, tisztázhatják azt, hogy mi igazán fontos az életben, mihez érdemes ragaszkodni, és mi értéktelen, mit kell elengedni.

Dávid király így fogalmaz: „A töredelmes szívűekhez közel van az Úr, és szabadulást hoz a megtört lelkűeknek.” (34. zoltár 19.) A szenvedés legmélyebb pontján vár ránk Isten mélységes szeretete, az Isten szinte hihetetlen készsége, hogy együtt szenvedjen velünk, hogy a szenvedésben olyan segítséget nyújtson, amit embertársainktól hiába is várnánk. A szenvedésből gyakran nincs kiút, egy súlyos betegséget hordozunk életünk végéig, elhunyt szeretteink sem térhetnek vissza, az elveszített lehetőségeket sem ragadhatjuk már meg, de Isten mindent helyre tud állítani bennünk, mindent visszaad és újraalkot. Nem létezik annál több és teljesebb válasz az emberi szenvedésre, mint Isten szenvedése Jézus Krisztusban. A nagyböjt időszakán különösen alkalmas arra, hogy elgondolkozzunk életünk komoly szenvedésein, mennyiben járultunk hozzá, mennyiben okozták mások, és hogyan éltük, éljük meg? Kerestük-e Isten közelségét szenvedésünkben, megéreztük-e szerető jelenlétét, el tudtuk-e fogadni segítségét? Elfogott-e minket a kétely, a hitetlenség, lázadoztunk-e Isten döntései ellen, észre vettük-e, milyen szeretettel ölelt át minket Isten lázadásunkban?

A szenvedés életünk része, annyira tele van vele világunk, hogy nem múlik el pillanat, hogy ne történne valahol, valakivel valami fájdalmas. Az emberi szenvedést igazában csak a szenvedő Isten tudja megérteni, és ebben a kiszolgáltatott helyzetében a szenvedés elviselését vagy túlélését csak Ő tudja könnyebbé tenni.

A szenvedés témájáról ezt a rövid írást csak bevezetőnek szánom. Szeretném folytatni az erről való gondolkodást, mert ez olyan kérdés, ami mindannyiunkat foglalkoztat.

Mongyi Kornélia

Nemcsak egy óra, hanem az egész vasárnap Istené!

Nemrég egy pap emlékeztetett: nemcsak egy óra hanem a teljes vasárnap az Istené! Mióta jelent a vasárnap egy Istennek szentelt órát és nem egy egész napot?

Az Egyesült Államokban, Kanadában és Európában élő emberek többsége ezt a hozzáállást képviseli, sajnos jórészt a magukat katolikusoknak vallók is.

Emlékeim szerint, gyerekkoromban vasárnap csak a templomok és a kórházak voltak nyitva, de talán tévedek. A vasárnap mindenki számára munkaszüneti nap volt, leszámítva az egészségügyben dolgozókat, a bűnügyi szerveket, a lelkészeket és a papokat. Nem rémlik, hogy a sportszövetségek vasárnapra ütemezték volna a tevékenységeiket. Úgy gondolom, a kultúránkban az Isten és az Egyház szerepének csökkenésével a pihenőnapok is egyre jelentéktelenebbé váltak. Manapság vasárnap is szinte mindenhol nyitva tartanak a boltok. A sport kitölti a vasárnap reggeleket, hiszen a bajnokság egyetlen mérkőzéséről sem akarunk lemaradni. Így ezen a napon is ugyanolyan elfoglaltak vagyunk mint a hét más napjain.

Érdemes megjegyezni, hogy az Istennel szemben tanúsított elvárásaink viszont szemernyit sem csökkentek. Elvárjuk Tőle hogy megóvjon minden bajtól, megadja mindazt, amire szükségünk van vagy amire vágyunk. Ráadásul mindenért neki teszünk szemrehányást. Nem tudom, Isten hogy van ezzel, de én nem igazán rajongok az ilyen kapcsolatokért!

Talán a vasárnapok jelentőségének elvesztése csak egy újabb jel, ami rámutat arra, hogy a szívünkben Isten gyermekeiből Isten parancsolóivá léptettük elő magunkat. Az Úr napja csak egy újabb dolog, amit beépítettünk a precízen megtervezett, szabályozott életünkbe.

A történelem nem tanított meg arra, hogy ha eltaszítjuk Istent, saját magunkat sodorjuk veszélybe. Az Úr tiszteletben tartja a döntésünket és megengedi hogy eltaszítsuk, de nem a kisasunk.

Isten szeret minket, de ez nem jelenti azt, hogy ostoba.

Amikor az Istennek szentelt élet egy napra majd egy órára redukálódik, nem csoda, hogy ez az egyetlen óra is teherré válik. Ennek ellenére, van elég merszünk azt követelni tőle, hogy tárt ajtóval fogadjon a mennyben. Minket, akik egész életünkben rá sem hederítettünk. "Hiszen, ha van Isten akkor biztosan egy balek, aki mindenképpen beenged a mennybe... azért, hogy továbbra is fittyet hányhassak rá, ahogyan a földön tettem, hogy tovább imádhassam azokat az isteneket akiket korábban imádtam. Biztos vagyok abban, hogy az Úr örömmel fogadja a bálványaimat az otthonában....vagy talán mégsem?"

Forduljunk vissza, mielőtt túl késő lenne!

Forrás:ChurchPOP, Fordította: Zöldi Júlia

Szentmihályi Szabó Péter

Isten versei

37.

A ti szemetekkel akartam látni
és fületekkel hallani,
megízlelni a földi világot,
kezetekkel megtapintani.
Ezért küldtem Szent Lelkemet,
hogy árnyékolja Mária méhét,
Fiam lett így szemem, fülem,
és szám, hogy szavaim megértsék.
Igen így tudtam meg belülről,
mi is a szégyen, vér, fájdalom,
mit jelent embernek lenni
anyagban zárva a Másik Oldalon.

Archaikus esti imádság

Én lefekszek kiságyomba,
mint Úr Jézus koporsóba.
Fejem fölött három angyal:
az egyik őriz, a másik tanít,
a harmadik lelkeket várja.
Feltekintek magas mennyországba,
ott látom a Boldogságos Szűz Máriát,
feje le van hajtva, arra megy Szent József.
Mária kapuja megnyílik, az angyalok
harangoznak, rózsalányok imádkoznak.
Kelj fel Mária, kelj felj fel,
elfogták a te Szent Fiadat.
Kőoszlophoz kötözték,
szent szakállát kiszedték,
piros vérét elcsurgatták,
az angyalok fölszedték,
kehelybe öntötték, ámen.

Kislány voltam még, amikor a dédnagymamám, FEHÉR JÁNOSNÉ KOVÁCS JULIANNA megtanította ezt a régi imádságot, amelyet azóta sem felejtettem el.

Weninger Antalné

Egyházközségi hírek 2018 január 01 –től

Jubiláns házaspárok megáldása:

20 házaspár

Kereszteltek:

Tajti Benedek

Elhunytak, temetések:

Szentségekkel ellátva:

Benkő Józsefné /Szórád Erzsébet/, Ungor József, Dorcsák Margit, Berente Jánosné /Kürtösi Mária/, **(4fő)**

Szentségekkel nem ellátva:

Szeri István, id. Gonda László, Dunai Antal, Nagy Mihályné /Kenderesi Rózsa/ Vásárhelyi Ferenc, id. Hudra Sándor, Nógrádi Lászlóné /Nádasi Ilona/, Czingel Andrásné /Újvári Mária/, Riklik László, Langó József, Sári János, Hajagos Józsefné /Szikszai Mária/, Rónai Tibor, Bende Sándorné /Laboda Terézia/, Bakonyi Józsefné /Krupa Rózsa/, Ondrus Vribinszki János, Ríbár Péter, Dr. Borbély Lajosné /Várhegyi Erzsébet/, Lázár Bence, Nagy Pálné /Gonda Julianna/, ifj. Peregi Mihály, Tóth Sándor, Drégely Ferenc, Czingel József. **(25 fő)**

Református testvérünk:

Tóth László

Szent Asztrik

Kalocsa, Asztrik év lezárása

Képviselő testület megújítása, eskütétel

Egyházközségi bál

Kommunizmus áldozatainak ünnepén (ezt a képet készítette Faragó Ferenc)